

תדרוך

בטלוויזיה

*** היום האכזר (אנגליה) יום ב' שעה 8.20 - שירת ארצות בריטיות מנסה לעבור אזור מלא צוללות גרמניות. לאחר הסרט, דיון צוות מומחים בקורות מלחמת העולם והשיט באותה תקופה.

* איש החוק (ארצות הברית) יום ד' שעה 8.20 - סרט מתח אמריקאי ברי נוני, אבל בהשתתפותו של המפרי בוגארט בן האלמות.

תל-אביב

*** זורסטוק (אסתר, ארצות הברית רית) - פסטיבל הפופ הגדול, כפי ש הוא נראה בעיני צוות צלמים ובמאי הי מדגישים את ההשלכות הפוליטיות בהתנה גות ובפזמוני הנוער של שנות השבעים.

* בורפלינו (אלנבי, צרפת) - מלחמות גנגסטרים במארסי של שנות ה עשרים, עם בלמגנדו ודלון.

*** אן שד אקף הימים (חן, ארצות הברית) - עוד גירסה על חייו ה פרטיים של הנרי השמיני, מלך אנגליה, ואהבתו לאן בוליון, עם משהק משובח של ריצ'ארד ברטון ושל ג'ניביב בוזולד.

*** הזר (ירון, אנגליה) - סרט מתח בעל פיתרון מפתיע, אשר הוצג ב זמנו בהצלחה גדולה בארץ. עם ריצ'ארד טוד ואן באקסטר.

*** פאטון (פאר, ארצות הברית) - ביוגרפיה רצינית ומעניינת של הגנרל האמריקאי המושקץ ביותר במלחמת העולם השנייה.

ירושלים

*** ההודאה (חן, צרפת) - מישפטי הראווה של סלאנסקי, המתוארים ע"י ארתור לונדון, שר ציכי לשעבר, אשר חש אותם על בשרו. בימוי ומשחק משכ נעים. סרט חובה.

כוכבים

את והעירום

כמה דעות בקשר לעירום בקולנוע. נאטאלי ד'לון: "העירום כשל עצמו יפה מאד. הופעתו בסצנות רבות מסוג זה, ואיני מתביישת בכך כלל."

סילבה קרשינה: "כאשה, אני צנועה. כשחקנית, אני עושה דברים נועזים מאד. אולי זה לא נעים, אבל זה הי מקצוע."

אורסולה אנדרס: "אין דבר יותר משעשע מאשר להתפשט על בימת הצילומים, ולראות את הבעת פניהם של הטכאים מסביב. כל אשה היתה מתעלפת מהנאה למראה ההערצה."

מוניקה ויטי: "אני אוהבת יור תר מדי להתפשט בפני הגבר שאני אוהבת, מכדי שאקלקל לי את התענוג ואעשה זאת בפרהסיה."

קאתרין ספאק: "סצנות עירום אינן מפריעות לי. אני מניחה שה גברים המופיעים לצדי בסרטים ראו כבר נשים עירומות קודם לכן. אני רק רוצה לקוות שלא היו יפות כמוני."

היידי מידס: "אני מוכנה לתת הכל כדי שירשו לי להתפשט לפני הי מצלמה, ולהופיע בסרט לבושה במגבת בלבד, כמו בריג'ט בארדו."

רוזאנה סקיפיאנו (המופיעה עתה בסרט המצולם בארץ): "העירום הוא המוני כאשר הוא מטרה בפני עצמו. אם, לעומת זאת, התסריט דורש שאופיע עירומה באמבטיה, אני עושה זאת בלי בעיות."

קלאודיה קרדינדה: "אני חושבת שזה פחות מביך להראות קצת עור, מאשר לחשוף את המחשבות האינטימיות של האדם."

ואלרי לאראנז'ה: "מה שמזור בעיני הוא כי יש אנשים אשר היו רוצים להלביש בכוח סצנות הדורשות עירום."

סוזי קנרד: "אם אינך מוכנה להצטלם עירומה, לא תמצאי מפיך אשר יתן לך תפקיד ראשי."

רוניק ואנדל: "אינני מתביישת להצטלם עירומה. חוץ מזה, אלה התפקידים היחידים שמציעים לי."

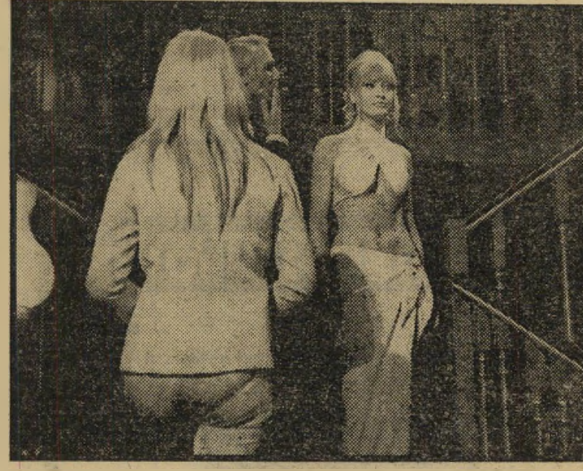
קונבי וקר מתחתנים (כמעט)

העולם כולו על מגש עם ארוחת-בוקר? מי שמוכן ומסוגל להפליג על כנפי הדמיון של דה-ברוקה והוא מספיק מנותק מן המציאות המודרנית, יינה, בעיקר מן ההתחכמויות הקטנות (הקצין בדימוס המתעמל בבוקר, בני הכפר המסבירים למורה שהוא חייב להתחתן) שהן חשבות יותר מן הסיפור המרכזי.

לי ואן קליף (משמאל) בפעולה

ובלתי-מקובלת לחלוטין בארץ, המיועדת כולה לגברים. אולם אפילו ידוע זה אינו מנוצל כראוי, ופרט להופעה המעוררת-החדש אין דבר אשר יאמת או יפג את הרושם. קשה מאוד להבדל כאן על בימוי, עריכה, או מוסיקה, מאחר ונדמה כאילו כל אלה, לפי ספר ההוראות של "כיצד לעשות מערבון, בעשרה שיעורים קלים ומוזנים לכל".

מריסה מז (מימין), אשה + זשפניות

בקטעי עירום רבים - ככל שהצנזורה מרשה - היא לוגים בסרט הם שונים בערך כמו מדרין הטלפון, והי מישחק, בעיקר בתפקידים המיושנים, צולע בהחלט. אולם ליכותו של הבמאי לוצ'יו פולצ'י יש לומר כי הוא ידע שעליו לעשות סרט מזה, והוא נמנע מלהכניס לעניין פסיכולוגיה, פילוסופיה וכיוצא באלה הדברים.

טיול

בארץ הפלאות

עד חצי המלכות (גורדון, תל-אביב, צרפת) - הוא סרט קומי בלתי-מוזיק, העורך השוואה בין האווירה הפסטורלית של כפר צרפתי קטן וירוק, לבין השאון, והממון, והמפיינס של אמריקה ואת האמריקאי בעיני תושביו של אותו הכפר.

הסיפור, על מיליונר אמריקאי שמתאהב בבתו של בעל בית-המרוח המקומי, בעל הנטיות השמאליות, והמוכן להעניק לה עד חצי המלכות, אינו אלא אמתלא להע- לאת כל מיני הברקות, אשר יוכיחו עד כמה עדיף הכפר הרוע על פני הקצב המטורף של צבירת-המיליונים. כרגיל בסרטי של פיליפ (האיש מריו) דה-ברוקה, נוטשת העלילה את המציאות מפעם לפעם ומפליגה על כנפי הדמיון, (המיליונר מצליח להעתיק את הכפר בשי- למוחו לניו-יורק) כאילו לומר: זהו סיפור על ארץ הפלאות.

ואמנם, מה שמפריע לצופה, הרי זו דווקא תלישותו המוחלטת נוכח מציאות מוכרת. היכן ימצא היום, אפילו בצרפת, כפר שבו כולם חיים כבמשפחה אחת, אוהבים איש את רעהו, ואין ענן אשר מעיב על פני השמיים, גם להלכה וגם למעשה? מה עוד מאמין בסיפורים על נערה תמימה, המעדיפה מורה כפרי שתמנן ולא צעיר ביותר, המנן בצ'לו ומפחד להתחתן, על פני מיליונר צעיר ויפה-תואר (ברט קונבי) המוכן להגיש לה את

כל כדור:

בול!

סאבאטא (אופיר, תל-אביב, איטליה) - התפריט קבוע וי- דוע, ואף על פי כן ולמרות ה-

כל: ממשיך להוכיח את יעילותו הקופתית. הסרט כולו מאוכלס רק מנוולים, חלקם חביבים-יותר, חלקם חביבים-פחות, ואילו החוק, זה אינו אלא צל קלוש ומוגמם.

המנוולים-יותר פורצים בנק ונוגבים כספת, המנוולים- פחות משתלטים על הכספת, מחזירים אותה לצבא, ומניחים ידם על ההוכחות המרשיעות את מבצעי-הפשע. בעזרת הוכחות אלה הם עומדים לסחוט כסף רב מן הפושעים המועדים, ולפזר כמה עשרות גוויות. לאחר מכן, הם אמנם זוכים בכסף.

הסרט כולו בנוי כרגיל מסביב לאקדוחי-האמן, איש שאינו מחטיא אף כדור אחד, אינו מבזבז אף מילה אחת, ואינו מתרגז אף פעם אחת. מגלם אותו האמריקאי לי ואן-קליף, שהיה לכוכב רבי-מכר באיטליה, וניחן בפרצוף רב משמעות ומטיל-אימה וביכולת-מישחק מוגבלת למדי. לידו משתופפים כמובן כל קישוטי המערבונים האיטל- קיים הרגילים: ג'ון בנג'ו ליצני (מגלם אותו ויליאם ברנר, שחופיע ב"כל ממזר מלך"), מקסיקאי עב-כרס רוב פיש- פשים, המחזיק סכינים בכל כיס, ואינדיאני משונה, בעל יכולת לולינייט, המעידה על חבר קירקסי ברור. היחידו היחידי שאפשר אולי לראות בסרט הוא של כמה טיפוסים בעלי הופעה הומוסקסואלית חשודה מאד,

החשפנית

וחולת הקצרת

הנקמה המתוקה (מוגרי, תל-אביב, איטליה) - זה מת- חול כמו גירסה פושרת של "ור- טיגו", אשתו של רופא נפטרת מהתקפת קצרת, ובמקומה מופיעה לתע חשפנית הדומה לה להפליא, פרט לצבע העיניים והשערות.

אחר כך זה מזכיר את "בנות השטן", כאשר המשטרה מתחילה לחקור מה קרה לאשה החוקית, שביטחה עצמה בחצי מיליון דולר, והעניין ממשיך ומסתבך כאשר הקשיים הכספים של הרופא, בעיותיו עם אהובתו ותדהמתו מול כל מה שקורה סביבו, מוסיפים להיקף התעלומה. והת- עלומה היא די מפתיעה ומרתקת, ואף כי ברור לכל שהסוף חייב להיות טוב, יושב הקהל מרותק עד הרגע האחרון, ולא מעז להפריע אפילו במוצאי שבת.

מובן שכל השוואה עם הסרטים הנ"ל אינה יכולה להיות לטובת הסרט הזה. חסרות כאן ההמצאות הוויז- אליות, ההפתעות המדהימות, הושי-ההומור הסרקסטי, אשר מאפיינים את היצ'קוק, למשל.

לעומת זאת, בקטגוריה שלו, יכול "הנקמה המתוקה" להיחשב להפתעה נעימה בהחלט. בין מבול סרטי ה- "מאקארוני", המיוצרים על-ידי האיטלקים לאחרונה, הדי- מים אחד לשני כשתי טיפות מים, הוא בולט משום שהוא קצת יותר מקצועי, קצת יותר מלוטש, וקצת יותר מעובד מן השאר. אמנם יש כאן חורים גדולים בסיפור, שנסתמים